

א

כשילדי שכינת הצברים נדברים להיפגש ליד "העץ", הם מתכוונים לעץ החרוב העתיק שבקצה השכונה. מדי ערב, לפני שקיעת השמש, מתאספים ילדי השכונה ליד העץ, מפטפטים, משחקים ומחליטים החלטות חשובות. גם למחרת יום הכיפורים התאספו הילדים כמנהגם ואלנתן פתח ואמר: — ילדים, לקראת חג הסוכות, אנחנו נחלק לולבים בחינם לזקנים שבשכונה. וכשאלנתן מדבר כולם מקשיבים, כי אלנתן הוא הילד המפורסם ביותר בשכונה. ראשית, מפני שהוא ספורטאי מצטיין, ושנית, וזה אולי העיקר, אלנתן תמיד מארגן דברים. הילדים הביטו באלנתן וסימני השאלה ניפרו בפניהם.

— לולבים? — התפלא עמיחי — מאין ניקח לולבים?

— מכירים את שרה האלמנה? — שאל אלנתן. הילדים הנהנו בראשם. מי אינו מכיר את שרה האלמנה? שרה גרה לבדה בבית גדול מוקף בגינה מטופחת. מאחורי ביתה של שרה יש בוסתן של עצי פרי ובתוכם עץ תמר.

— אבל העץ שייך לשרה, אסור לנו לקטוף ממנו — אמרה אמונה בקול שקט.

— בין כה וכה שרה אינה קוטפת את הלולבים. גם בשנה שעברה הם סתם התייבשו על העץ! — אמר עוז. ואביעד הוסיף — ככה לפחות ישתמשו בלולבים, ולנו תהיה מצווה.

— בעצם — אמר אריאל — בעצם, למה שלא

לבקש רשות משרה?

— זה בדיוק העניין — אמר אלנתן — שרה נסעה לחופשה ואי אפשר לבקש ממנה רשות, אבל אני בטוח ששרה הייתה מסכימה אילו שאלנו את פיה, וחוזר מזה, כמו שאמר עוז, חבל שהלולבים סתם יתייבשו על העץ.

למחרת בצהרים שוב התאספו הילדים, והפעם ליד ביתה של שרה.

עמיחי הביא סולם ארוך מאוד וישי ועדי הביאו מסורים. רק אמונה, שביתה סמוך לביתה של שרה, הוסיפה להיות ספקנית ושאלה:

— אתם בטוחים שזה בסדר לקטוף בלי רשות? מאמא שלי שמעתי, ששרה תחזור הביתה לקראת החג, ואולי... — אמרה והשתתקה.

פניו של אלנתן אורו. לפתע הבריק רעיון במוחו.

— לעבודה, חברה — הפטיר.

אחר-כך השעין את הסולם על העץ ובזריזות חתולית טיפס על צמרתו.

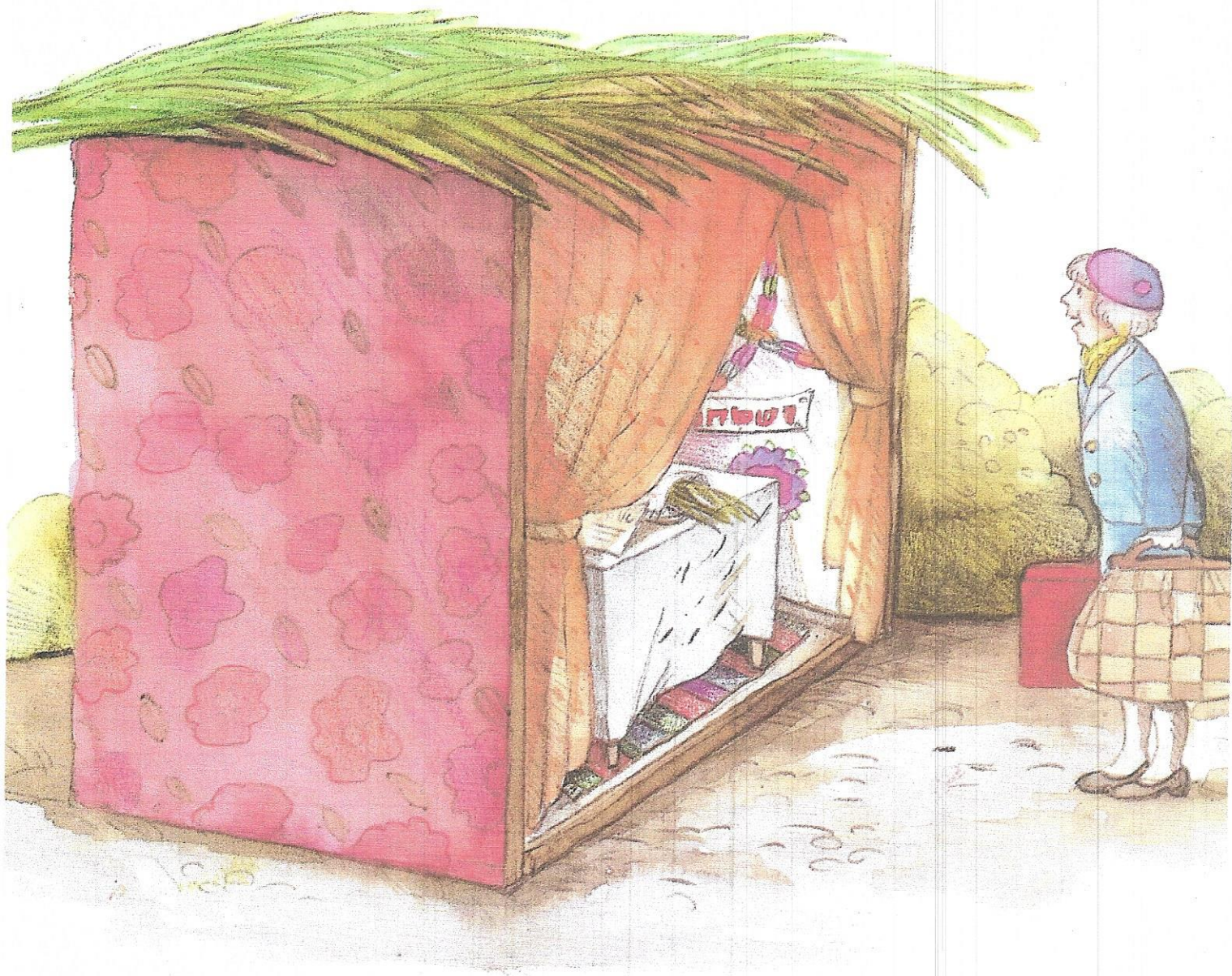
כעבור שתיים היה עץ התמר ערום.

בערב החג, יום אחד לפני החג, הגיעה שרה לביתה. בפתח החצר היא נעצרה, ולא האמינה למראה עיניה — הייתכן?

בחצר ביתה התנוססה סוכה יפהפייה.

גם סך-טרי היה על הסוכה. כפות תמרים גדולות ויפות.

בצעדים מהוססים נכנסה שרה לסוכה. קישוטי נייר ציבעוניים עיטרו את דופןותיה. במרכז הסוכה על

השולחן היו מונחים לולבים עטופים במגבת לְחָה,
ולידם פתק...

שלוש שרה,
אנחנו מקווים שאת לא כועסת שקטפנו
לולבים וסֶכֶךְ.
לא היינו בטוחים שנהגנו נכון, לכן השארנו
לך את הלולבים.
אם את רוצה אנחנו מוכנים לחלק אותם למי
שלא יכול לקנות.
רק תודיעי לנו אם את מעוניינת.

בברכת חג שמח
אלנתן וכל ילדי השכונה

דמעות התרגשות עלו בעיניך של שרה, ומבעד
לדמעות נצנצו מלות הכרזה שבסוכה: "ושמחת
בחגך וקייטך עד שמי".

יש אומרים שהמעשה של הילדים הוא "מצווה
הבאה בעבירה". מה דעתכם?

סֶכֶךְ שוּעֵטָת בַּמִּדְבָּר / חגית אהרונוף

והמלחמה כבדה מאד, ורבים הנפגעים
ולפתע — מהו זה? החזיון תעתועים?
הנה, כי כל העם רואים
וכל איש יתמה יאמר:
סֶכֶךְ על רֶכֶב־אֵשׁ, שוּעֵטָת בַּמִּדְבָּר.